

Resan till Ramya

Efter många funderingar och mycket tvekan, bestämde vi oss för att hälsa på vårt vuxna fadderbarn, Jeyaiakshmi Ramya, som varit var indiska "dotter" i drygt 20 år. Hon är nu 28 år, gift med Vinod och har två barn, Vimal 7år och Anusha 3,5 år.

När Ramyas mamma dog, lämnades hon av sin pappa på Birdsnest barnhem i Madurai. Hon var 8 år när vi blev hennes faddrar. Allt sedan dess har vi brevväxlat nästan hela tiden. En kort period tappade vi kontakten, just efter det att Ramya slutat skolan.

Efteråt fick vi veta att hon och en annan flicka blev ivägskickade för att jobba på ett hem med många förståndshandikappade barn. Hennes kompis for därifrån, och Ramya orkade inte sköta alla barnen själv, utan återvände till Madurai och försökte få hjälp av sin farfar och farmor. De gifte raskt bort henne med en chaufför.

Vi kände oss oroliga för var flicka och skrev till Miss Pushpaleela, som är föreståndarinna på Birdsnest, och bad henne försöka hitta Ramya. Vi lovade att alltid stötta barnhemmet framöver, om hon skulle lyckas. Efter en tid hittade hon Ramya, och vi fick veta att hon bodde med sin man. De hade det mycket fattigt eftersom Ramya inte hade något arbete och Vinod, maken jobbade som chaufför, men var tvungen att betala både hyra och bensin till ägaren av autorickshawn. De hade också haft en liten son. Ramya fick börja hjälpa till på barnhemmet och familjen fick också äta sig mätta där. Vi återupptog brevskrivandet, och bestämde oss för att hjälpa familjen att köpa sig en egen autorickshaw. Miss Pushpaleela och Claes-Åke Carlsson, såg till att det hela gick raft till, och att Vinod kunde köpa sig en egen licens för att köra. Vi fortsatte stödja familjen, och Ramya kunde återuppta sina studier, och blev i somras färdig med sin lärarexamen!

Den 29 oktober klockan 05.00 ringde väckarklockan, var resa till Indien skulle börja! Ute var det frost. Vårt flyg gick från Luleå via Stockholm och London till Bombay. En kaotisk stad! Fordon av de mest varierande slag tutade högt hela tiden, och ett virrvarr av människor och intryck flimrade förbi våra ögon i högt tempo!

Där sov över en natt innan vi flög vidare till Madurai, efter en mellanlandning i Chennai. Inrikesflyget var modernt och fint, och flygvärdinnorna bar vackra saris! Vi hade i förväg skrivit och berättat att vi skulle komma, och när vi ringde Miss Pushpaleela sa hon att hon väntat på vårt samtal och att vår skjuts skulle komma på en stund. Efter bara några minuter ringde portieren och meddelade att våra vänner anlant. Med massor av fjärilar i magen, tog vi hissen ner till lobbyn, och där stod hela familjen och miss Puspaleela! En obeskrivlig känsla for genom kroppen! Allt vi fantiserat, drömt och föreställt oss var plötsligt verklighet! Ett mycket starkt och känslösamt möte.

När vi suttit ner och samlat oss en stund, klämde vi alla in oss i autorickshawn, för att fara hem till Ramya. De visade stolta upp sin bostad om två rum, kök och toalett. De upplever att de nu bor mycket bra. Drömmen är att så småningom kunna spara till ett eget hus, men dit är det långt kvar, Ramya måste först betala tillbaka sina studielån.

Vi hade med oss presenter till barnen, en examens gåva till Ramya, och ett album på alla hennes "syskon" och "släktingar" i Sverige. Vi blev bjudna på kex och äpplen, pratade och visade foton. Efter en stund var det dags att åka till Birdsnest, där alla barnen samlades för att presentera sig och sjunga för oss. Sedan blev vi bjudna på lunch. Fantastiskt god mat!

Då vi ätit, visade flickorna oss runt, de var glada och stolta och ville att vi skulle ta massor av kort! Plötsligt satte de ner oss på var sin stol och sa, "Now you sing to us!" Gissa om det kändes överkligt att sitta i 30 graders värme, på ett barnhem mitt i södra Indien, omgivna av 20-30 underbara vackra, stolta skrattande tjejer, medan vi sjöng "Blinka lilla stjärna" och "Imse vimse spindel", till deras stora förtjusning!

Efter att ha vilat en stund på hotellet for vi tillbaka till Birdsnest. Där väntade en glad överraskning. "Mr Carlsson is here!" Det var skönt att få prata med Claes-Åke om alla intryck och upplevelser! Vi kom att äta lunch tillsammans på barnhemmet flera av dagarna vi var i Madurai. På kvällen uppträdde alla flickorna med sång och dans.

Nästa dag kom Vinod och hämtade oss. Han var i princip var privatchaufför hela tiden! Det var dags att få göra besök på Vimal och Anushas skola, som ligger nära barnhemmet. Miss Pushpaleela följde oss och visade runt. Hon är en helt otrolig människa! En tydlig och varm ledargestalt som värnar om allt och alla på bästa sätt! Känns som en stor förmån att ha fått lära känna en så godhjärtad och storartad personlighet!

Det var fantastiskt att se alla barn, i stora grupper, prydligt uppradade på golvet. Intresserade, och glada över förmånen att få gå i skolan. Ivrigt och stolt visade de upp sina böcker! Vi fick också hälsa på Ramya, som jobbade på en privatskola med 6000 barn. Hon undervisade på högstadiet, i klassen gick 65 elever och just när vi var, där höll hon en lektion i tamilsk grammatik. Rektor gav Ramya ledigt nästa dag för att hon skulle få vara med oss. Vi åkte runt till olika sevärdheter, bl.a. Gandhimuseet och det berömda templet med sina fyra höga vackert målade torn. Vi hade tänkt ta med dem på shoppingtur, men ingenting fick vi handla åt dem. I stället vill de ge oss saker, t. ex köpte Ramya jasmin blommor till Lottas hår varje dag, Tobbe fick en t-shirt och Lotta en sjal. Det kändes lite jobbigt att inte få "skämma bort" dem, men som Claes-Åke så klokt förklarade för oss, sa var det säkert en alldeles underbar känsla för dem att få ge, till oss, som faktiskt gjort skillnad i deras liv.

Vi fick i alla fall bjuda hela familjen och miss Pushpaleela till hotellet på middagsbuffé. Det var en stor upplevelse familjen som aldrig varit på riktig restaurang förut. Sista kvällen var vi hembjudna till Ramya på festmiddag. Vi fick lära oss laga grönsaksröror, lammgryta och marinerad och friterad kyckling. Ramya visade oss också hur man bakar chapatibröd. Det var mycket, mycket gott. Ramya och Vinod At inte tillsammans med oss, utan kände det som en ära att få servera sin "mamma och pappa", lite svårt för oss att riktigt förstå, deras oerhörda tacksamhet, kärlek och respekt.

Innan vi skildes åt fick vi en tavla i present av dem, "att hänga hemma hos oss så vi inte skulle glömma bort dem..." Hur skulle vi någonsin kunna glömma!? De är ju också våra "barn" om än födda så långt, långt bort! Nu när vi umgåtts i flera dagar, har vi börjat lära känna varandra på riktigt och relationen har blivit ännu starkare.

Det var så mysigt att sitta hemma hos dem och kanna igen sig, i lillflickan Anusha som var trött och boll på att bli sjuk, Vimal som satt och ritade och skrev, medan Ramya lagade maten och Vinod fick skynda all handla det som saknades. Det kunde ha varit hemma hos oss för 20 år sedan! Hela familjen skjutsade tillbaka oss till hotellet, och det var med stor värme och mycket vemod vi skildes åt, vem vet om och när vi träffas igen?

Nästa morgon när vi skulle åka vidare, så står hela familjen utanför hotellet, för en sista kram. Riktigt, riktigt jobbigt all skiljas åt!

Tveka inte om du har möjlighet all hälsa på ditt/ert fadderbarn, och barnhemmet Det blir ett fantastiskt minne både för dig/er, och fadderbarnet!

Varma jul och Nyårshälsningar från
Lotta Lindberg och Torbjörn Sandlund, hösten 2009